

Sygn. akt VI1 U 541/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Witkowska

Protokolant: stażysta Beata Tyłki

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z wniosku M. M.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

z odwołania od decyzji z dnia 13 marca 2015 r., znak (...)(...)

Oddala odwołanie

VI1U 541/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. M. wniósł odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 13 marca 2015r., który utrzymał w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. z dnia 12 grudnia 2014r.

W uzasadnieniu odwołania nie zgodził się z uznaniem, iż nie spełnia przesłanek z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym wskazując, że uprzednio wydane orzeczenie przyznające mu uprawnienie do karty parkingowej wydane zostało na stałe. Zarzucił ignorancję zasady "lex retro non agit". W konsekwencji wnioskodawca wniósł o zmianę orzeczenia w zaskarżonym punkcie 9.

/k. 2 odwołanie/

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015r. wnioskodawca podtrzymał odwołanie wskazując, że raz nabyte prawa nie powinny być odbierane. Wnioskodawca nie zgodził się, że nie wymaga pomocy przy poruszaniu się. Zarzucił, że badania nie wykazały poprawy jego stanu zdrowia, a wykazały nowe schorzenie związane ze zwyrodnieniem kręgosłupa.

/k. 39 e protokół rozprawy/

Pozwany Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując zaskarżoną decyzję.

W uzasadnieniu pozwany wskazał m.in., że posiadane schorzenia z tytułu narządu ruchu nie powodują u strony znacznych ograniczeń w samodzielnym poruszaniu się, a tym samym skarżący nie spełnia przesłanki z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

/k. 3 odpowiedź na odwołanie/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że wnioskodawca z mocy orzeczenia z dnia 26 czerwca 2008r. Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w G. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe ze wskazaniem, że niepełnosprawność wnioskodawcy istnieje od 2003r., a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 12 maja 2008r. Jako symbol przyczyny niepełnosprawności wnioskodawcy wskazano 05-R, 11-I oraz 07-S. Wnioskodawca otrzymał również wskazania do odpowiedniego zatrudnienia w warunkach pracy chronionej, konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby wg zaleceń lekarza, a także do korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej.

Orzeczenie wskazywało również, że wnioskodawca spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. - Prawo o ruchu drogowym.

Bezspornym jest, że kolejną decyzją z dnia 12 grudnia 2014r. Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w G. zaliczył wnioskodawcę M. M. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, wskazując, że niepełnosprawność wnioskodawcy istnieje się od 44-go roku życia, a ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 12 maja 2008r. Jako symbol przyczyny niepełnosprawności wnioskodawcy wskazano 05-R, 07-S oraz 11-I. Wnioskodawca otrzymał również wskazania do odpowiedniego zatrudnienia w warunkach pracy chronionej, konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby – wg zaleceń specjalisty, a także do korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej.

Orzeczenie nie wskazywało, aby wnioskodawca spełniał przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. - Prawo o ruchu drogowym.

Wydanie orzeczenia poprzedzał wniosek M. M. datowany na 27 września 2014r. o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wskazujący, że wniosek jest składany dla celów uprawnienia do niestosowania się do niektórych znaków drogowych na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym. W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazał m.in., że jest samodzielny w zakresie wykonywania czynności samoobsługowych, prowadzenia gospodarstwa domowego i poruszania się w środowisku, jest aktywny zawodowo. Wnioskodawca wskazał również, że może samodzielnie przybyć na posiedzenie składu orzekającego.

/dowód: wniosek w aktach pozwanego/

Bezspornym jest, że wskutek odwołania wnioskodawcy, Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności decyzją z dnia 13 marca 2015r. utrzymał orzeczenie Miejskiego Zespołu z dnia 12 grudnia 2014r.

W toku postępowania przed Wojewódzkim Zespołem, stan zdrowia wnioskodawcy był poddany ocenie lekarza przewodniczącego składu orzekającego, który w uzasadnieniu (pozycja 12 oceny) wskazał m.in., że wnioskodawca nie ma dysfunkcji ruchowych, brak ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu.

/dowód: akta pozwanego – ocena z dnia 13 marca 2015r./

W sądowym postępowaniu z odwołania od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...), wnioskodawca zakwestionował brak wskazania do spełniania przesłanek z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym (pkt 9 orzeczenia Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w G.).

/bezsporne/

Biegły sądowy lekarz specjalista z zakresu ortopedii po zbadaniu wnioskodawcy i zapoznaniu się z jego dokumentacją lekarską, rozpoznał u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne w kręgosłupie w tym w szyjnym oraz zmiany zwyrodnieniowe w stawie skokowym jako następstwo przebytego złamania trójkostkowego. Ograniczenia funkcji w tym stawie nie przekładają się na sprawność całego organizmu i nie powoduje to znacznych ograniczeń w samodzielnym poruszaniu się. W badaniu ortopedycznym wnioskodawca miał zachowaną ruchomość kręgosłupa z nieznacznym ograniczeniem przy skłonie dosiężnym, w stawach kończyn górnych ruchomość w stawach barkowych i łokciowych, nadgarstkowych zachowaną a ręce sprawne chwytne. W zakresie kończyn dolnych wnioskodawca miał poszerzenie zarysów stawu skokowego lewego blizny po operacji i ograniczenie ruchomości przy zgięciu grzbietowym i podeszwowym, jednocześnie wnioskodawca wykazywał chód sprawny i swobodny.

/dowód: k. 13-14V protokół oględzin sądowo lekarskich wraz z opinią/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci dokumentów oraz opinii sądowo – lekarskiej a także okoliczności bezspornych.

Oceniając dowody Sąd dał im wiarę w zakresie jaki wskazano, bowiem w tym zakresie dowody te wzajemnie się potwierdzały lub uzupełniały tworząc logiczną i spójną całość, co wskazano, nadto dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Ponieważ rozstrzygnięcie w sprawie wymagało wiedzy specjalistycznej z zakresu medycyny w dziedzinie adekwatnej do oceny możliwości samodzielnego poruszania się, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego specjalisty lekarza ortopedy.

Oceniając opinię sądowo – lekarską Sąd podzielił jej wnioski, bowiem opinia została sporządzona przez biegłego dysponującego wiedzą specjalistyczną z zakresu ortopedii. Wiedza biegłego jest poparta doświadczeniem zawodowym, a sama opinia jest spójna i logiczna oraz została przekonująco uzasadniona. Również wnioskodawca nie wniósł w zakreślonym terminie żadnych zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego.

Oceniając zaś roszczenie wnioskodawcy, Sąd miał na uwadze, że zakwestionował on brak w stosunku do jego osoby wskazania związanego z tzw. kartą parkingową, czyli spełniania przez wnioskodawcę przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. - Prawo o ruchu drogowym (zwanej dalej ustawą - Prawo o ruchu drogowym).

Uprawnienie do karty parkingowej przysługiwało wnioskodawcy z mocy orzeczenia z dnia 26 czerwca 2008r. Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w G..

Jednakże, wskutek wejścia w życie ustawy z dnia 23 października 2013r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym i niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014.1446 – zwana dalej ustawą z dnia 23 października 2013r.) oraz zmiany ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. 2011.127.721) oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym, wprowadzono nowe zasady wydawania kart parkingowych, co spowodowało utratę ważności karty parkingowej wnioskodawcy.

Ustawa z dnia 23 października 2013r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym i niektórych innych ustaw weszła w życie z dniem 1 lipca 2014r. (art. 9 wymienionej ustawy). Jej przepis art. 6 ust. 1 i 2 w pierwotnie obowiązującej

wersji wskazywał, że karty parkingowe, o których mowa w ustawie Prawo o ruchu drogowym, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują ważność do dnia określonego jako data ważności karty, nie dłużej niż do dnia 30 listopada 2014 r., a osobom zaliczonym do znacznego stopnia niepełnosprawności, posiadającym ważne orzeczenie wydane przez powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności i mającej przyczynę niepełnosprawności oznaczoną symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna), zawierające wskazanie o spełnieniu przesłanek uprawniających do uzyskania karty parkingowej na podstawie przepisów dotychczasowych - kartę parkingową wydaje się na podstawie tego orzeczenia. Cytowany wyżej przepis art. 6 ust. 1 zmieniono mocą art. 1 ustawy z dnia 10 października 2014r. o zmianie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2014.1589) poprzez wydłużenie terminu ważności kart parkingowych wydanych na podstawie dotychczasowych przepisów z 30 listopada 2014r. do 30 czerwca 2015r.

Zatem z mocy w/w przepisów karta parkingowa wnioskodawcy utraciła ważność z dniem 30 czerwca 2015r.

Zgodnie z art. 6b ust. 1 i ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. 2011.127.721), w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2014r. nadanym mocą art. 4 w zw. z art. 9 ustawy z dnia 23 października 2013r., powiatowe zespoły orzekają na wniosek osoby zainteresowanej lub jej przedstawiciela ustawowego, albo za ich zgodą na wniosek ośrodka pomocy społecznej, a w orzeczeniu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Kolejnej i obszernej nowelizacji, z datą obowiązywania od 1 lipca 2014r. z mocy art. 1 w zw. z art. 9 ustawy z dnia 23 października 2013r., uległ art. 8 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który m.in. w ust. 1 otrzymał brzmienie, że osoba niepełnosprawna legitymująca się kartą parkingową kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym tą kartą, może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami, o których mowa w art. 7 ust. 2. Dalej, w art. 8 ust. 3a pkt 1 do 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym wprowadzono zasadę, że kartę parkingową wydaje się: 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, 3) placówce zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W art. 8 ust. 5c ustawy – Prawo o ruchu drogowym wprowadzono kolejną zasadę, terminowego obowiązywania karty parkingowej wskazując, że jest ona wydawana na okres ważności orzeczenia o niepełnosprawności, o stopniu niepełnosprawności lub o wskazaniach do ulg i uprawnień, ale nie dłużej jak na okres 5 lat, a w przypadku placówki zajmującej się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych mających znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się – na okres 3 lat.

Przed wyżej opisaną nowelizacją art. 6b ust. 1 i ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowił, że powiatowe zespoły orzekały na wniosek odpowiednich osób, a ich orzeczenia, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, zawierały wskazania dotyczące w szczególności spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek mogło zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Przepis art. 8 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w wersji obowiązującej przed 1 lipca 2014r. stanowił w ust. 1, że osoba niepełnosprawna o obniżonej sprawności ruchowej, kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym kartą parkingową może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami, o których mowa w art. 7 ust. 2. Z mocy art. 8 ust. 2 powyższe stosowało się również do kierującego pojazdem przewożącego osobę o obniżonej sprawności ruchowej (pkt 1) oraz do pracowników placówek zajmujących się opieką, rehabilitacją lub edukacją osób niepełnosprawnych pozostających pod ich opieką. Przepis art. 8 ust. 5 stanowił zaś, że kartę parkingową wydawało się osobie – o której mowa w ust. 1, czyli osobie niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej - na podstawie wydanego przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności orzeczenia o niepełnosprawności (pkt 1), orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (pkt 2), orzeczenia o wskazaniach do ulg i uprawnień – wraz ze wskazaniem, o którym mowa w w/w art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Obecnie obowiązujące od 1 lipca 2014r. przepisy ograniczyły zatem krąg osób uprawnionych do kart parkingowych do osób niepełnosprawnych poniżej 16 roku życia, osób zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności lub co najmniej umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyną tej niepełnosprawności oznaczoną symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna), przy czym w każdym z tych przypadków osoba taka musi mieć znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, a nie „tylko” obniżoną sprawność ruchową. Warunkiem otrzymania karty parkingowej przez odpowiednią placówkę, jest konieczność zajmowania się przez nią osobami niepełnosprawnymi także mającymi znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się (art. 8 ust. 3a pkt 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w obecnie obowiązującym brzmieniu).

Odnosząc powyższe do sprawy wskazać należy, że zaliczenie wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z kodem przyczyny tej niepełnosprawności 05-R powodowało konieczność oceny, zgodnie z w/w obecnie obowiązującymi przepisami, a w szczególności zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, czy wnioskodawca posiada znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy, który rozpoznając u wnioskodawcy zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne w kręgosłupie w tym w szyjnym oraz zmiany zwyrodnieniowe w stawie skokowym jako następstwo przebytego złamania trójkostkowego, nie stwierdził jednak, aby przekładały się one na sprawność całego organizmu. Biegły stwierdził u wnioskodawcy chód sprawny i swobodny. W wydanej opinii, której wnioskodawca nie zakwestionował, biegły wskazał jednoznacznie, że wnioskodawca nie jest osobą o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Tym samym - w ocenie Sądu - wnioskodawca nie spełnia przesłanek do wskazania w zakresie przyznania mu prawa do karty parkingowej z uwagi na brak znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Nie był również zasadny zarzut naruszenia zasady „lex retro non agit” i związanej z nim zasady ochrony praw nabytych, bowiem zasady te nie mają charakteru bezwzględnie obowiązującego i dopuszczalne są od nich wyjątki.

Zasada niedziałania prawa wstecz (lex retro non agit) jest uważana za fundamentalną dla demokratycznego porządku prawnego (por. przykładowo wyroki TK: z dnia 17 grudnia 1997 r., K 22/96, OTK 1997, nr 5–6, poz. 71; z dnia 24 października 2000 r., K 12/00, OTK 2000, nr 7, poz. 255). Nie została ona jednak wyrażona wprost w Konstytucji RP, a jej obowiązywanie wyprowadza się z treści art. 2, głoszącego, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego, „wynikająca z niej [z zasady państwa prawnego – przyp. aut.] zasada lex retro non agit oraz zasada ochrony praw słusznie nabytych mają charakter zasad przedmiotowych, wyznaczających granicę ingerencji władzy publicznej w sferę praw podmiotowych” (wyrok TK z dnia 3 października 2001 r., K 27/01, OTK 2001, nr 7, poz. 209).

Konstytucyjne uzasadnienie niedziałania prawa wstecz jest wyraźnie związane z ochroną praw nabytych i wolności jednostki. Tym samym nie dostrzega się przeszkód w rozciągnięciu stosowania prawa na czas przed jego ogłoszeniem,

gdy nowa regulacja stwarza swoim adresatom warunki korzystniejsze niż poprzednia, przykładowo – przyznaje z mocą wsteczną nowe czy rozszerzone uprawnienia (por. E. Łętowska, O potrzebie zmiany poglądów na znaczenie art. 3 k.c. (w:) Studia z prawa gospodarczego i handlowego. Księga pamiątkowa ku czci profesora Stanisława Włodyki, red. E. Bednarska-Gryniewicz, Kraków 1996, s. 286).

Nawet jednak w tych przypadkach, gdy moc wsteczna ustawy może prowadzić do pozbawienia praw czy wolności, przyznaje się ustawodawcy pewien margines swobody działania. Podkreśla się bowiem, że ponieważ zasada niedziałania prawa wstecz nie została w Konstytucji RP wyrażona *expressis verbis*, nie ma charakteru bezwzględny.

Tylko w zakresie regulacji prawno-karnych, do których odnosi się wprost art. 42 ust. 1 Konstytucji RP („Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia”), odstępstwa od zasady nieretroakcji nie są dopuszczalne.

W innych dziedzinach ustawodawca może wyjątkowo nadać ustawie moc wsteczną, gdy jest to usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dostarcza przykładów usprawiedliwienia retroakcji. Tak więc za dostateczne uzasadnienie nadania ustawie mocy wstecznej przykładowo zostały uznane: konieczność przyznania pierwszeństwa ochronie innych zasad (wartości) konstytucyjnych (np. zasadzie sprawiedliwości społecznej), konieczność zachowania równowagi budżetowej (chodzi o niebezpieczeństwo drastycznego jej załamania, które może usprawiedliwić ograniczenie praw socjalnych), eliminacja praw, które nie znajdują uzasadnienia w zmienionym ustroju (orzeczenia: z dnia 28 maja 1991 r., K 1/91, OTK 1991, nr 1, poz. 4; z dnia 11 lutego 1992 r., K 14/91, OTK 1992, nr 1, poz. 7; z dnia 29 stycznia 1992 r., K 15/91, OTK 1992, nr 1, poz. 8) (z komentarza do art. 3 kc Małgorzta Pyziak – Szafrąńskiej z LEX).

Kwestia oceny nowych zasad wydawania kart parkingowych i ograniczenia katalogu podmiotów uprawnionych do karty parkingowej, była również przedmiotem analizy Rzecznika Praw Obywatelskich, który uznał, że znowelizowane przepisy Prawa o ruchu drogowym nie naruszają konstytucyjnej zasady ochrony praw słusznie nabytych.

W analizie wskazano, że „ochrona praw nabytych stanowi źródło jedynie względnej trwałości uzyskanych uprawnień. Ustawodawca może bowiem negatywnie ocenić przyjęte wcześniej rozwiązania legislacyjne i zmienić prawo. Ochrona praw nabytych, jako zasada o charakterze względnym, dopuszcza bowiem zmianę lub ograniczenie tych praw, pod warunkiem, że taka zmiana lub ograniczenie jest usprawiedliwione ważnymi racjami prawnymi, społecznymi, a nawet ekonomicznymi (por. orzeczenie TK z dnia 28 czerwca 1994r., sygn. akt K 6/93). Po ocenie wyjaśnień Sejmowej Komisji Polityki Społecznej i Rodziny, Rzecznik Praw Obywatelskich uznał, że decyzja ustawodawcy o ograniczeniu katalogu osób niepełnosprawnych uprawnionych do karty parkingowej znajduje uzasadnienie w normach i wartościach konstytucyjnych oraz jest usprawiedliwiona ważnymi racjami społecznymi. Komisja Sejmowa przedstawiając swoją ocenę dotychczasowego systemu wydawania i korzystania z kart parkingowych wskazywała m.in. na zbyt dużą liczbę wydawanych kart parkingowych (ponad 650 tys.) w stosunku do ilości miejsc parkingowych wyznaczonych dla pojazdów osób niepełnosprawnych, co uzasadnia wnioski, że regulacje dotyczące systemu kart parkingowych nie realizują zasadniczego celu ustawy, jakim jest zapewnienie realnego dostępu do miejsc parkingowych dla osób niepełnosprawnych, które z uwagi na znaczny poziom ograniczeń ruchowych nie są w stanie uczestniczyć aktywnie w życiu społecznym bez możliwości korzystania z samochodu i parkowania go w pobliżu miejsca docelowego. Z kolei alternatywne rozwiązanie w postaci znacznego zwiększenia liczby miejsc postojowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową byłoby trudne do wprowadzenia w życie i musiałoby się wiązać z ograniczeniem ilości miejsc ogólnodostępnych i pogorszeniem sytuacji pozostałych kierowców (stanowisko dostępne na stronach internetowych RPO).

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie znalazł uzasadnionych podstaw do zakwestionowania zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) i wobec braku wskazań do zmiany zaskarżonego orzeczenia na mocy art.477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.